

[Knud Lind]

munerne bliver. Jeg tror, fremtidens kommunale skandaler vil give mig ret.

Steffensen (KrF):

Jeg stillede det spørgsmål til ministeren, om hun var i stand til at komme med en oversigt over eller sige noget om, hvordan udviklingen har været inden for de sidste ti år angående inhabilitetsproblematikken. Det er muligt, ministeren ikke er i besiddelse af dette materiale nu, men så må vi bede om det i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 23:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af en statslig lægemiddelinformation.

Af Taanquist (S) m.fl.

(Fremsat 17/11 82).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Denne regering har to hovedsigter med sit arbejde. For det første at forenkle og afbureaukratisere og for det andet at opnå ganske betydelige besparelser på de offentlige budgetter, for at vi kan få orden i vores økonomi.

Da regeringen tiltrådte den 10. september, var der på finansloven for 1983 afsat 800.000 kr. til en statslig lægemiddelinformation, altså ikke 1 mill. kr., som forslagsstillerne skriver i bemærkningerne til forslaget. Ved en

nærmere gennemgang af projektet viste det sig, at den afsatte bevilling ikke ville muliggøre en informationsvirksomhed i den udstrækning, der oprindeligt var forudsat. Det var nemlig forudsat, at organisationen skulle bestå af en leder med medicinsk – eventuelt farmaceutisk – uddannelse, en farmaceutisk assistent, en kontorassistent samt en medicinsk sekretær på deltid, 10 timer ugentligt. Supplerende lægemiddelfaglig og journalistisk ekspertise skulle tilvejebringes ad hoc og betales efter ydelse. Det var alene det, der kunne finansieres med de 800.000 kr. Hvis man også skulle informere – det måtte jo være meningen med informationsvirksomheden – blev man nødt til at bruge 500.000–600.000 kr. yderligere. Det ville altså sige, at en statslig lægemiddelinformationsvirksomhed på årsbasis ville betyde en udgift på 1,3–1,4 mill. kr.

Det var altså alene, fordi der ikke var midler til andet end at ansætte de nævnte, at der var al mulig grund til at spørge, om en statslig lægemiddelinformation nu også var nødvendig.

I dag informeres der om lægemidler – og det er det, det drejer sig om her – ad følgende kanaler til lægerne: for det første informerer Lægeforeningen om nye medikamenter på markedet gennem Ugeskrift for Læger og gennem sin medicinfortegnelse; for det andet informeres lægerne gennem reklamer og gennem de lægemiddelkonsulenter, som kommer ud til dem; og endelig og ikke mindst findes der et digert værk i to bind, som hedder Lægemiddelkataloget. I det ene er der en beskrivelse af alle lægemidler, deres anvendelse og deres karakteristika, i det andet er der en prisliste for alle præparaterne. Kataloget og prislisterne revideres med overordentlig jævne mellemrum.

En af de grunde, forslagsstillerne har angivet, til at de gerne ville have, at staten skulle gå ind i en statslig lægemiddelinformation, var, at der var for megen information. Man har argumenteret med, at lægerne blev oversvømmet af brochurer.

Jeg må sige, at jeg har lidt svært ved at se, at det kan have nogen gavnlige virkning på informationsomfanget i nedadgående retning, at man sætter endnu et organ i gang med information. Det gør det næppe lettere og mere overskueligt for lægerne.